

kunne forstaa, at man paa denne Maade skal sammenstille det virkelige Slægt- og Svogerskab med det kun paa en flygtig og forbigaaende Forbindelse begrundede. Men det er en Ting, man naturligvis kan tage op til Overvejelse. Hvad der er det rigtige, maa efter min Mening i dette Tilfælde bero paa, hvad der er den almindelige Opfattelse i Befolkningen. Det kan det naturligvis være vanskeligt nok at faa oplyst.

Det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) var meget misfornøjet med Titlen Giftefoged for den, der skal forestaa den borgerlige Vielse. Ja, jeg kan ikke melde mig som en begejstret Forsvarer for Ordet Giftefoged. Kan nogen finde et bedre Ord, skal jeg med Fornøjelse acceptere det. Jeg har faaet Ordet fra Kommissionen, og jeg har under Forhandlingerne med Kommissionen gjort Forsøg paa at finde et andet Ord — jeg ser godt, dette har sine store Mangler — men det er ikke lykkedes. Naar man ikke vil acceptere Ordet Ægteskabsforstander — man siger, det er ikke een, der skal forestaa Ægteskabet — er det ikke let at finde noget andet Ord end Giftefoged. Forhaabentlig vil Udvalget faa Held med sig i den Retning. Det skulde glæde mig meget.

Det ærede Medlem fra Nørresundby (Kirk) ønskede en Ændring i § 36, som foreskriver, at saafremt Brudgommen er pensionsberettiget Embedsmand i den danske Stats Tjeneste, skal han sørge for Enkeforsørgelse. Jeg har ingen Indvending at gøre imod, at der efter „Brudgommen“ kommer til at staa „Bruden“; nu kommer jo den Tid, hvor man kan vente, at en Brud er Embedsmand i den danske Stat eller Lærerinde i den danske Folkeskole o. s. v., og der er ikke nogen Grund til, at der ikke skulde være Ligestilling i dette Forhold. Jeg kan acceptere det Forslag, det ærede Medlem der antydede.

Det ærede 13de Medlem for Hovedstaden mente ikke, det var heldigt, at Overøvrigheden, naar den skal mægle mellem Ægtefæller, som er uenige om deres Børns Opdragelse, skal foranstalte en Mægling mellem Parterne ved en eller flere dertil egnede Personer, idet det ærede Medlem, saa vidt jeg husker, udtalte, at det godt kan være, at det ikke vil genere de

paagældende Ægtefæller at tale med Overøvrighedspersonen derom, han er Embedsmand og vant til at foretage de Forretninger, og han staar dem maaske desuden baade borgerligt og hvad Bopælsafstand angaar, fjærnere, saa at det slet ikke vil være dem ubehageligt at tale med ham derom, men hvis han derimod udpeger en Mand eller Kvinde, som bor i By med Ægtefællerne eller i Hus med dem, eller som er i Slægt med dem, kan det være yderst pinligt for dem at skulle forhandle med denne Person om disse Forhold. Det vil maaske være rigtigere at henlægge denne Mægling til Overøvrighedspersonen selv, og jeg skulde tro, at det ikke vil blive uoverkommeligt for ham, thi naar disse Regler indføres, vil det sikkert ikke blive saa forfærdelig mange Tilfælde, hvor Ægtefællerne vil gaa til Øvrigheden for at faa taget Bestemmelse om deres Børns Opdragelse; de vil nok selv enes derom i de allerfleste Tilfælde.

Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden (Mathilde Hauschultz) anstillede nogle Betragtninger angaaende det vanskelige Forhold med § 11 og de andre deromkring liggende Paragraffer, som omhandler det Tilfælde, at en Person, der vil indgaa Ægteskab, lider af en Kønssygdom paa et smittefarligt Stadium. Ved Omtalen af dette Forhold sagde det ærede Medlem, hvad der er rigtigt, at man kan jo ikke forhindre saadanne Personer i at sætte Børn i Verden, og deraf drog det ærede Medlem den Slutning, at saa var der jo ingen Grund til at foretage sig noget, heller ikke at acceptere de her foreslaaede Regler til Ægteskabets Beskyttelse. Jeg synes, at denne Argumentation kan ikke bære Slutningen. Fordi man ikke kan hindre saadanne Personer i at sætte Børn i Verden udenfor Ægteskab, behøver man dog ikke helt at nedlægge Vaabnene, derfor kan man godt vedtage rimelige Regler, som lægger Hindringer i Vejen, om de end ikke gennemfører Hindringen helt, for at Personer, som lider af en Kønssygdom paa et smittefarligt Stadium, indgaaer Ægteskab, og jeg tror, at det, her er bragt i Forslag, træffer det rette, idet det er en Regel, som paa den ene Side lader sig gennemføre og paa den anden Side i hvert Fald i nogen Grad vil have den tilsigtede Virkning.